

Til § 98.

(AL 1930 § 42, stk. 1, 1964-udkastet § 76, stk. 1, og bemærkningerne hertil s. 177).

Den her optagne almindelige regel om årsregnskabs opgørelse er i realiteten en gentagelse af den i AL 1930 § 42, stk. 1, 1. pkt., indeholdte henvisning til iagttagelse af „ordentlig og forsigtig forretningsbrug“. Dette begreb dækkes nu af det fællesnordiske begreb „god regnskabsskik“.

Det danske forslag har ikke i § 98 — som de øvrige nordiske udkast — optaget nogen definition af begreberne omsætnings- og anlægsaktiver. Der er dog ikke tale om nogen reel forskel, idet begreberne reelt er defineret i indledningsordene i §§ 99 og 100. Det danske udvalg fandt imidlertid, at optagelsen af en udtrykkelig og formel definition kunne skabe en illusion om en skarp sondring, der entydigt kunne løse de mange og vanskelige problemer om de enkelte posters placering og vurdering.

Den i de øvrige nordiske udkast optagne definition af begrebet „anskaffelsesprisen“ skønnes overflødig.

I forbindelse med 2. pkt. bemærkes, at denne bestemmelse også omfatter anpartar i anpartsselskaber, men at man i forslaget normalt har indsat anpartar på de steder i forslaget, hvor det syntes nødvendigt eller påkrævet.

Til § 99.

(1964-udkastet § 79 og bemærkningerne hertil s. 181-182).

Bestemmelsen foreskriver, at omsætningsaktiver ikke må ansættes til en højere værdi end anskaffelsesprisen med mindre særlige omstændigheder foreligger og under ingen omstændigheder højere end dagsprisen (den laveste værdis princip).

Ved anskaffelsesprisen forstås udgifterne ved aktivernes erhvervelse eller fremstilling (kostprisen) og ved dagsprisen genanskaffelses- eller markedsprisen. For varebeholdninger, herunder råvarer, halv- og helfabrikata, volder en nærmere præcisering af det anviste forsigtighedsprincip særlige problemer, navnlig for industriprodukter, og de afvigende regnskabssteoretiske opfattelser gør det betænkeligt at lovfæste alt for præcise bestemmelser.

Man har ikke anset det for hensigtsmæssigt at opgive begrebet dagspris til fordel for det i de øvrige nordiske udkast anvendte begreb „den virkelige værdi“. Denne forskel er dog næppe af større praktisk betydning.

Til § 100.

(AL 1930 § 42, stk. 3, 1964-udkastet § 79, stk. 1-3, og bemærkningerne hertil s. 181).

Efter *stk. 1* må anlægsaktiver højst optages til den værdi, der svarer til anskaffelsesprisen, og afskrivning skal efter *stk. 2* ske årligt med mindst det beløb, der svarer til den værdiforringelse, der finder sted på grund af alder, slid og andre tilsvarende forhold. Samtidig er det anset for at være af en vis pædagogisk betydning her at fremhæve, at afskrivningerne skal foretages, selv om resultatopgørelsen viser eller derved kommer til at vise underskud. Forslaget henviser ikke — som de norske og svenske udkast — til benyttelse af en afskrivningsplan, da afskrivning efter en forud lagt plan indebærer en for usmidig afskrivningspolitik. Såfremt det viser sig, at den bogførte værdi af et anlægsaktiv efter sådan normal afskrivning er højere end den virkelige værdi, og dette ikke skyldes rent forbigående årsager, er det — som noget nyt — i *stk. 3* præciseret, at det pågældende aktiv da må afskrives yderligere (nedskrives) i den udstrækning, det må anses for nødvendigt efter god regnskabsskik.

Til anskaffelsesprisen kan medregnes udgifter, som er anvendt til forbedringer, dog kun for beløb, der er afholdt i regnskabsåret, eller som er medtaget i status for det forudgående år som overført fra tidligere regnskabsår. I overensstemmelse hermed fastslår *stk. 1*, at anlægsaktiver i øvrigt ikke må optages til en højere værdi end den, hvortil de er optaget i status for det forudgående regnskabsår. Der må således ikke ved værdiansættelsen indregnes omkostninger, der tidligere er afholdt over driften.

Fra reglen om at anlægsaktiver ikke må optages til en højere værdi end det beløb, hvormed de er optaget i status for det forudgående år — bortset fra de i regnskabsåret anvendte udgifter til forbedringer — gælder dog den undtagelse efter forslagens *stk. 4*, at opskrivning kan finde sted, såfremt det pågældende anlægsaktiv må anses at have undergået en varig værdiforøgelse, der væsentligt overstiger den hidtil bogførte værdi. Forudsætningen herfor er dog som hidtil, at det ved opskrivningen indvundne beløb bindes i selskabet på en sådan måde, at opskrivningen ikke kan danne grundlag for udbetaling af udbytte. Endvidere har man for så vidt angår fast ejendom foreslået, at disse ikke må opskrives over den senest foretagne offentlige ejendomsvurdering. For så vidt angår den tilladte anvendelse af det til opskrivningen svarende beløb, har man i forslaget i modsætning til 1969-betænkningen ladet den traditionelle adgang til også at kunne benytte opskrivningsbeløbet til dækning af underskud bortfalde. En sådan anvendelse har kunnet danne basis for en indirekte frigørelse af en ikke indvundet fortjeneste. I forslaget er det i øvrigt ved affattelsen af *stk. 4*, nr. 1-3, præciseret, at nedskriv-